

Sygn. akt I C 884/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

A. Z.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz A. Z. kwotę 1.000 zł (tysiąc złotych);

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt I C 884/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2017r. powód A. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów sądowych.

W uzasadnieniu podał, że w umówionym terminie zapłacił na rzecz powoda składkę do polisy nr (...). Po kilku miesiącach pozwany wezwał powoda do zapłaty tejże składki. W dniu 6 października 2016r. powód został zawiadomiony o wpisie na listę dłużników w Krajowym Rejestrze Długów. Wywołany tą wiadomością wstrząs spowodował konieczność korzystania z pomocy lekarskiej, niemożliwość normalnego funkcjonowania i spełniania obowiązków zawodowych. Wpis naruszył dobre imię kancelarii powoda (powód jest radcą prawnym), której siedziba jest tożsama z miejscem zamieszkania powoda. Pozwany odmówił zapłaty zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. Pozwany wskazał, że powód nie wykazał, że doszło do naruszenia jego dobra osobistego. Działania pozwanego były zgodne z prawem i uzasadnione. Umieszczenie powoda na liście dłużników (...) nie stanowiło bezprawnego działania. Powód nie wykazał jakiej krzywdy doznał wskutek działania pozwanego.

W piśmie z dnia 17 lipca 2017r. pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla warszawy – Śródmieścia w W..

W piśmie z dnia 27 lipca 2017r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

A. Z. był wieloletnim klientem (...) S.A. w W.. Umowy ubezpieczenia podpisywał za pośrednictwem agenta ubezpieczeniowego Z. S..

Bezsporne.

W czerwcu 2015r. A. Z. podpisał umowę ubezpieczenia (...) Gospodarstwo Rolne – polisa nr (...). Składka tytułem ubezpieczenia została rozłożona na dwie raty. A. Z. zapłacił pierwszą ratę.

Bezsporne.

W dniu 15 stycznia 2016r. do powoda przyszedł agent ubezpieczeniowy Z. S.. Pobrał od powoda drugą ratę składki (w gotówce) w kwocie 222 zł. Agent ubezpieczeniowy nie mógł wydrukować z systemu potwierdzenia pobrania drugiej raty składki. Napisał odręczne oświadczenie o pobraniu raty składki oraz informację o niemożliwości dokonania wydruku potwierdzenia. W dniu 22 stycznia 2016r. faktycznie wpłacił składkę na konto pozwanego.

W tym czasie pozwany wprowadzał nowy system informatyczny – E..

Bezsporne.

Z. S. poprzez infolinię usiłował wyjaśnić problemy z potwierdzeniem w systemie komputerowym pozwanego wpłaty przez powoda drugiej składki.

Dowód. zeznania świadka Z. S. k. 69v

(...) Zakład (...) w sierpniu 2016r. wystosował do A. Z. dwa wezwania do zapłaty składki w kwocie 222 zł plus odsetki w kwocie 5.60 zł tytułem umowy ubezpieczenia (...) Gospodarstwo Rolne – polisa nr (...). A. Z. zgłosił ten fakt agentowi ubezpieczeniowemu Z. S.. Agent ubezpieczeniowy usiłował wyjaśnić sprawę, informował pozwanego, że składka została uiszczona i przekazana na rachunek pozwanego.

Dowód. zeznania świadka Z. S. k. 69v

przesłuchanie powoda k. 70-70v

W dniu 5 października 2016r. (...) S.A. w W. przekazał do Krajowego Rejestru Długu Biura (...) S.A. informację gospodarczą o nie zapłaconych przez A. Z. zobowiązaniach – umowa ubezpieczenia, kwota do zapłaty 222 zł.

Bezsporne.

Pismem z dnia 26 października 2016r. pozwany poinformował powoda, że polisa nr (...) jest w całości opłacona.

Bezspornie.

Pismem z dnia 4 listopada 2016r. pozwany poinformował powoda, że po zaksięgowaniu płatności na koncie (...) S.A. dokonano wycofania wpisu do rejestru (...).

Bezspornie.

A. Z. o wpisaniu go do Krajowego Rejestru Długów poinformował koleżankę mecenas S. oraz swoich najbliższych.

A. Z. wykonuje zawód radcy prawnego. W 2016r. miał podpisaną ze Starostwem (...) umowę na świadczenie usług prawnych mieszkaniom Gminy U. i P.. Usługi prawne świadczył od 1 marca 2016r. Umowa była podpisana na czas określony, do końca grudnia 2016r. Takie same umowy miały podpisane jeszcze dwie osoby - mecenas S. i mecenas M.. Starostwo C. nie podpisało z powodem umowy na rok 2017r. Umowę na 2017r. podpisało z mecenas S..

W okresie październik – listopad 2016r. A. Z. nie ubiegał się o udzielenie kredytu.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 70v

A. Z. pismem z dnia 10 listopada 2016r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Po tym jak pozwany odmówił powodowi wypłaty zadośćuczynienia, A. Z. udał się do zaprzyjaźnionego psychiatry – doktor L.. Psychiatra wystawiła mu zwolnienie lekarskie na okres od 6 grudnia 2016r. do 9 stycznia 2017r. Lekarz zalecił powodowi wyjazd.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 70v

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, zeznań świadka, przesłuchania powoda oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z zeznań świadka Z. S., co faktu uiszczenia przez powoda w styczniu 2016r. drugiej raty składki tytułu umowy ubezpieczenia, podjętych prób wyjaśnienia dlaczego fakt ten nie został odnotowany w systemie komputerowym pozwanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. W ocenie Sądu powód nie wykazał, że w związku z dokonaniem na wniosek pozwanego wpisem do BIGu ucierpiało jego zdrowie, a dokładniej zdrowie psychiczne. Powód zgłosił się do lekarza psychiatry dopiero po dwóch miesiącach, odkąd powziął wiedzę o dokonaniu wpisu, po tym jak zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty mu z tytułu dokonanego wpisu zadośćuczynienia. W ocenie Sądu powód nie wykazał, że w związku z umieszczeniem jego nazwiska w rejestrze jego zdrowie psychiczne ucierpiało. Nadto powód nie wykazał, że w związku z zaistniałą sytuacją S. C. nie podpisało z nim umowy o świadczenie usług prawnych na rok 2017r. Jak wskazał sam powód umowa o świadczenie usług prawnych miała charakter terminowy, w 2016r. usługi świadczyło troje pełnomocników, w 2017r. S. zdecydowało się podpisać umowę o świadczenie usług prawnych dla (...) jedynie z jedną osobą.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do tego, czy pozwany przekazując w dniu 5 października 2016r. do Krajowego Rejestru Długu Biura (...) S.A. informację gospodarczą o nie zapłaconych przez A. Z. zobowiązaniach – umowa ubezpieczenia, na kwotę zapłaty 222 zł naruszył dobra osobiste powoda.

Powód opierał swoje roszczenie na art. 24 k. c. w związku z art. 448 k.c.

Podstawą roszczenia o ochronę dóbr osobistych są przepisy art. 23 i 24 k.c. Zgodnie z regułami wynikającymi z tych przepisów należy osądzić czy doszło do naruszenia dóbr podmiotu dochodzącego ochrony prawnej i ocenić czy zachowanie osoby naruszającej te dobra osobiste było bezprawne, co z kolei warunkuje przypisanie jej odpowiedzialności prawnej. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają definicji dobra osobistego, a zawarte w art. 23 k.c. wyliczenie ma charakter jedynie przykładowy. Z brzmienia tego przepisu, jak i całokształtu uregulowań prawnych,

należy jednak wnosić, iż dobrem osobistym, które przysługuje osobie fizycznej i podlega ochronie prawnej jest nie tylko cześć, ale również dobre imię i godność. Cześć jest wyrazem pozytywnego ustosunkowania się innych ludzi do wartości osobistej i społecznej określonego człowieka. Godność osobista zaś jest wyrazem wewnętrznego przekonania człowieka o swoim moralnym i etycznym nieposzlakowaniu. Cześć, dobre imię i dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, jednoznacznie, że powód nie był dłużnikiem pozwanego, składka za ubezpieczenie została opłacona do rąk agenta ubezpieczeniowego. Problem z potwierdzeniem w systemie pozwanego uiszczenia składki leżał po stronie pozwanego. Powód, poprzez agenta ubezpieczeniowego, usiłował już w styczniu 2016r. wyjaśnić sprawę, w dalszych tygodniach kontynuował próbę wyjaśnienia sytuacji. Po tym jak powód otrzymał wezwania do zapłaty również próbował wyjaśnić, że nie zalega z zapłatą świadczenia na rzecz pozwanego.

W myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Ogólnie rzecz ujmując, artykuł 232 k.p.c. nakłada na strony obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został udowodniony /wyrok S.N. z 11.07.2001r., V CKN 406/00, Prok.i Pr.20002/4/45/'. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość, a nie obowiązek Sądu. Nadto to uprawnienie Sądu może być wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach, nie może zaś prowadzić do zastępowania stron w spełnieniu ich obowiązków. Działanie Sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania równego traktowania stron / art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 konstytucji RP) wyrok S.A. z 12.12.2000 r. V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116)/. Dopuszczenie dowodu z urzędu co do zasady nie powinno w ogóle wchodzić w grę, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników, wtedy bowiem kontrydiktoryjność najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej / A. Jakubecki „Kontrydiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego„ Przegląd Sądowy 1998/10/63/.

W ocenie Sądu działania pozwanego miały charakter bezprawny, albowiem z winy pozwanego doszło do wpisania do Krajowego Rejestru Długu Biura (...) S.A. osoby, która nie była dłużnikiem pozwanego. Zatem uznać trzeba, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Samo dokonanie takowego wpisu ma charakter piętnujący. W ocenie Sądu sam fakt dokonania takiego wpisu, który nie miał prawa zostać dokonany uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia. Dokonanie takowego wpisu z pewnością miało negatywny wpływ na samopoczucie powoda, mógł się on obawiać reakcji otoczenia, gdyby informacja o wpisaniu powoda do rejestru dłużników rozeszła się wśród jego znajomych, czy też jego klientów. Jednakże z uwagi na to, że powód nie wykazał, iż wpis rzeczywiście negatywnie wpłynął na jego życie zawodowe, Sąd uznał, że zasadnym jest przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 1.000 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku, w pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie złożony już po wyznaczeniu terminu rozprawy, albowiem było to zasadne z uwagi na ekonomikę procesową. Termin rozprawy był już wyznaczony, powód i świadek mieli miejsce zamieszkania w obrębie właściwości tut. Sądu.

Sąd oddalił wniosek powoda o odroczenie rozprawy, albowiem powód winien wszystkie wnioski dowodowe zgłosić już w pozwie, ewentualnie w kolejnym piśmie procesowym złożonym przed wyznaczonym terminem rozprawy. Powód na terminie rozprawy nie wskazał, że bez swojej winy ewentualnych wniosków dowodowych nie mógł złożyć

w przepisany terminie, albo że zachodziły inne wyjątkowe okoliczności. Odroczenie rozprawy na kolejny termin prowadziłoby do zwłoki w rozpoznaniu sprawy. (art. 207 k.p.c.)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd uznał, że nie zasadnym jest obciążanie powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego. To za sprawą pozwanego doszło do wpisania do rejestru powoda, który nie był dłużnikiem pozwanego. Powód przez wiele miesięcy czynił starania, aby wyjaśnić sytuację.